

Arrest

nr. 239 305 van 30 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, van 28 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoeker wordt op 28 oktober 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Op diezelfde datum wordt eveneens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten;

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/10/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het werken zonder arbeidsvergunning.
PV AN.55.LB.132811/2017-GF van de politie zone van Antwerpen*

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, artikel 62, artikel 74/11 van de wet van 15/12/1980, artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij samenwoont met zijn Belgische grootmoeder, die voor hem zorgt en waarmee hij een verblijfsaanvraag zou kunnen opstarten.

Dat er ook niet wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken kiest voor de lange termijn van het inreisverbod voor 3 jaar overeenkomstig het artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Volgens voormelde bepaling kan immers tevens een korte termijn worden bepaald voor het inreisverbod. Waarom wordt gekozen voor de langste termijn niettegenstaande het feit dat er familiebanden bestaan met Belgische onderdanen, wordt niet gemotiveerd laat staan gerechtvaardigd.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat tevens de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werd getreden.

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig. Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid).

Dat in casu niet aan deze draagkrachtvereisten is voldaan, daar blijkt dat de beslissing niet op juiste en relevante feiten steunt en dat sommige feiten fout werden beoordeeld.

Dat verzoeker betwist dat hij aan het werken was zonder een arbeidsvergunning.

9.3. Dat er sprake is van meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten.

Verder dient erop te worden gewezen dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief dient geïnterpreteerd te worden en niet opweegt niet tegen het recht op een familiaal leven van verzoeker. Geen enkele afweging tussen de openbare orde en het recht op een familiaal leven is geschied.

Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. [...]De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 [...] De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. "

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13 en een bijlage 13sexies.

Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoeker dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor de maximumtermijn van 3 jaar. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een keuze heeft om al dan niet een maximumtermijn toe te passen dient zij dit bijzonder te motiveren. Zij heeft geen rekening gehouden met

alle specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker en motiveert ook niet waarom zij meent dat de maximumtermijn dient te worden toegepast.

9.4. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplichting tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

9.5. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij hier samenwoont met zijn Belgische grootmoeder die instaat voor zijn onderhoud.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de bestreden beslissing dan ook niet schragen.

9.6. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker, die sedert geruime tijd samenwoont en onderhoudt wordt door zijn grootmoeder en ooms die verblijfsgerechtigd zijn, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn familiaal en privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn grootmoeder. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken een verblijfsaanvraag met zijn Belgische grootmoeder in te dienen, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een familiaal en privéleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tót een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.7. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.”

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven, die aan de basis liggen van de bestreden beslissing, op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de concrete vaststellingen die werden gedaan, kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing slechts bestaat uit stijl- en standaardformules. Ten overvloede dient bovendien geduïd te worden dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). De toelichting van verzoeker geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet of in de artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, werd geschonden.

3.3. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak, in het bijzonder zijn persoonlijke en familiale situatie, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel concreet element aanvoert dat op het bestaan van een persoonlijke beschermenswaardige situatie kan wijzen.

Verzoeker voert geen element aan waaruit blijkt dat hij inderdaad in België een familieleven leidt. Verzoeker verwijst naar het feit dat hij reeds geruime tijd in België verblijft, dat hij onderhouden wordt door zijn ooms en grootmoeder die hier verblijfsgerechtigd zijn en dat hij samenwoont met zijn grootmoeder. Dit toont niet aan dat daarmee effectief sprake is van een gezinsleven. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde, nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober

2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*”. Een loutere samenwoning volstaat hierbij niet (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Verzoeker voert weliswaar aan dat hij een grootmoeder en ooms heeft die in België verblijven en dat hij ondersteund wordt door zijn grootmoeder, maar onderbouwt dit niet met stukken. Aldus toont verzoeker geen band van afhankelijkheid aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker betoogt dan wel dat er zich voldoende elementen bevinden die toestaan aan te nemen dat hij in België een privéleven heeft opgebouwd, doch concretiseert deze elementen niet.

Ook waar verzoeker aanvoert dat de minister zich in humanitaire gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod, maakt hij het bestaan niet aannemelijk van elementen die alsnog kunnen leiden tot het niet opleggen van het inreisverbod.

3.4. Waar verzoeker betoogt dat verweerder het onmogelijk maakt voor hem om een verblijfsaanvraag in te dienen met zijn Belgische grootmoeder, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoeker een verblijfsaanvraag kan indienen. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, *K.A. e.a. Belgische Staat*, dat een aanvraag gezinshereniging niet mag worden geweigerd louter omwille van het feit dat er een inreisverbod geldt ten aanzien van de betrokkene.

3.5. Waar verzoeker opmerkt dat verweerder een inreisverbod kan opleggen maar hiertoe niet verplicht is, blijkt uit 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod op te leggen “*indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de grondslag van het thans bestreden inreisverbod ligt in artikel 74/11, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, kan verzoekers betoog dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen sprake is van een actuele, ernstige dreiging, dient er worden opgemerkt dat het inreisverbod steunt op artikel 74/11, § 1, 1°, van de vreemdelingenwet aangezien voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. De bestreden beslissing is als dusdanig niet opgelegd om redenen van openbare orde en maakt derhalve geen toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de duur van drie jaar. Verzoeker stelt dat verweerder op basis van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid beschikt, die gepaard gaat met een formele motiveringsplicht. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar specifieke elementen van de zaak. De bestreden beslissing verwijst immers naar het feit dat verzoeker betrappt werd op werken zonder arbeidsvergunning en stelt dat deze feiten, gezien hun maatschappelijk impact, de openbare orde kunnen schaden. Verzoeker gaat hier niet concreet op in. Wat betreft de aanwezigheid van zijn grootmoeder en ooms in België, toont verzoeker met het vermelden van dit element niet het bestaan aan van nauwe en persoonlijke banden, zoals hoger uiteengezet.

Verzoeker betoogt dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat meer specifiek niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de duur van drie jaar. Hij verwijst op dit punt naar het bepaalde in artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet en stelt dat de discretionaire bevoegdheid, die verweerder heeft wat de duur van het inreisverbod betreft, gepaard gaat met een formele motiveringsplicht.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod blijkt wel degelijk dat wordt verwezen naar de specifieke elementen van de zaak. Meer bepaald dat verzoeker op heterdaad werd betrappt op werken zonder arbeidsvergunning. Daarnaast wordt verwezen naar de maatschappelijke impact van deze feiten. Verzoeker gaat hier niet concreet op in. Wat betreft de aanwezigheid van zijn grootmoeder en ooms in België, toont verzoeker met het vermelden van dit element niet het bestaan aan van nauwe en

persoonlijke banden. De Raad is in het licht van de elementen van de zaak van oordeel dat *in casu* de keuze voor een inreisverbod van drie jaar op afdoende wijze gemotiveerd is. Er blijkt niet dat nagelaten werd rekening te houden met de specifieke elementen van de zaak, minstens toont verzoeker dit niet aan.

3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in één en dezelfde beslissing genomen moeten worden, blijkt dit geenszins uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt enkel dat het bevel om het grondgebied te verlaten in specifieke gevallen gepaard gaat met een inreisverbod, wat *in casu* het geval is.

3.7. In de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 7 van de vreemdelingenwet, heeft dit middelonderdeel betrekking op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen hij een afzonderlijk beroep indiende. Ten aanzien van het thans bestreden inreisverbod is dit middelonderdeel niet dienstig.

Waar verzoeker betoogt dat de vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat het inreisverbod, dat erop gesteund is, eveneens dient te worden vernietigd, heeft dit middelonderdeel geen feitelijke grondslag. Immers, bij arrest van de Raad met nummer 239 304 werd verzoekers beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 februari 2017 verworpen.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT